

Sygn. akt I C 251/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 stycznia 2017 roku

Sąd Rejonowy w Głubczycach, I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Daria Dusanowska

Protokolant: sek. sąd. Barbara Kaźmierczak

po rozpoznaniu w dniu 13 października 2016 roku, 12 stycznia 2017 roku w G.

na rozprawie

sprawy z powództwa **M. P.**

przeciwko **K. C.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanej K. C. na rzecz powoda M. P. kwotę 5.510,35 zł (pięć tysięcy pięćset dziesięć złotych 35/100) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi:

- od kwoty 5.400,30 zł (pięć tysięcy czterysta złotych 30/100) od dnia 31 października 2012 r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 110,05 zł (sto dziesięć złotych 05/100) od dnia 18 sierpnia 2015 r. do dnia zapłaty,

II. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 1.727,01 zł (tysiąc siedemset dwadzieścia siedem złotych 01/100) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 1.200,00 zł (tysiąc dwieście złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,

III. nakazuje pobrać od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Głubczycach kwotę 187,00 zł (sto osiemdziesiąt siedem złotych) tytułem nieuiszczonej części opłaty sądowej od pozwu.

Sygn. akt I C 251/16

UZASADNIENIE

Po ostatecznym sprecyzowaniu stanowiska M. P. wniósł o zasądzenia od pozwanej K. C. kwoty 5.510,35 zł wraz z odsetkami ustawowymi od kwoty 5.400,30 zł od dnia 31 października 2012 r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 110,05 zł od dnia 18 sierpnia 2015 r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu.

W uzasadnieniu podniósł, iż pozwana zamówiła u niego usługę montażu rolet okiennych. Powód wykonał usługę w całości, co pozwana potwierdziła. Wynagrodzenie zostało ujęte w fakturze VAT (...) na kwotę 12.000,30 zł z terminem zapłaty do dnia 30 października 2012 r. Pozwana uiściła zaliczkę na montaż rolet okiennych w kwocie 3.600,00 zł w dniu 27 października 2012 r. W związku z przedpłata faktury kwota 12.000,30 zł została pomniejszona o wpłatę zaliczki. Następnie w dniu 11 lutego 2013 r. pozwana dokonała zapłaty części z pozostałej do uiszczenia kwoty 8.400,00 zł w wysokości 3.000,00 zł. Mając na względzie wskazane okoliczności, zdaniem powoda, do zapłaty z faktury VAT (...) pozostaje kwota 5.400,30 zł.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 22 września 2015 r. sygn. akt I Nc(...) /karta 23 akt/ Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym w G.uwzględnił żądanie pozwu.

Od powyższego nakazu zapłaty sprzeciw wniosła pozwana K. C. /karta 34-37 akt/ wnosząc o oddalenie powództwa w całości i zarzucając brak podstaw roszczenia wobec jego wygaśnięcia, brak usunięcia usterek oraz zarzut przedawnienia roszczenia.

W uzasadnieniu przyznała, iż w 2012 r. zawarła z powodem umowę o dzieło na dostawę okien wraz z montażem, montaż bramy garażowej oraz montaż rolet zewnętrznych. Umowa w zakresie okien opiewała na kwotę 22.215,00 zł która została zapłacona. Również należność za bramę garażową w wysokości 7.800,00 zł została rozliczona. Odnośnie należności za montaż rolet wskazano, iż uiszczona została zaliczka w kwocie 3.600,00 zł oraz kwota 3.000,00 zł, zaś pozostała część kwoty miała zostać uiszczona po usunięciu usterek przez powoda. Zarzucono, iż powód nie wykonał należycie swojego zobowiązania – podstawową wadą dzieła jest nieszczelność i niedomykanie się największego okna. Oprócz tego stwierdzono szereg innych usterek do usunięcia których pozwana wezwała powoda w dniu 04 grudnia 2012 r. Powód na reklamację odpowiedział dopiero w styczniu 2013 r. i to jedynie z prośbą o kontakt. Nie ustosunkował się do żądania wobec czego przyjąć należy, iż uznał żądanie pozwanej. Ponadto zarzucono, iż roszczenie powoda uległo przedawnieniu, jako że wynika z umowy o dzieło i przedawnia się w upływie 2 lat od chwili oddania dzieła, co nastąpiło w 2012 r., pozwana ostatnią wpłatę dokonała w lutym 2013 r. zaś pozew złożony został w sierpniu 2015 r.

W piśmie procesowym /karta 95 akt/ powód podtrzymał dotychczasowe stanowisko.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

M. P., w ramach prowadzonej działalności gospodarczej wykonał, na podstawie umów zawartych z K. C., montaż okien oraz bram garażowy w obiekcie położonym w Ż. przy ul. (...). Przedmiotowe prace zostały odebrane i rozliczone pomiędzy stronami.

Następnie strony zawarły umowę o dzieło, na mocy której M. P. zobowiązał się do montażu 13 sztuk rolet okiennych w obiekcie położonym w Ż. przy ul. (...). Wynagrodzenie za przedmiotowe prace ustalone zostało na kwotę 12.000,30 zł. W dniu 22 października 2012 r. K. C. uiściła zaliczkę na montaż rolet okiennych w kwocie 3.600,00 zł.

M. P. wykonał usługę, a powódka przedmiotowe prace odebrała, co znalazło potwierdzenie w protokole odbioru technicznego. Z tytułu wynagrodzenia za wykonane prace powód wystawił fakturę VAT (...) na kwotę 12.000,30 zł z terminem zapłaty do dnia 30 października 2012 r., która pomniejszona została o dokonaną przedpłatę.

dowód: protokół odbioru technicznego karta 5 akt,

potwierdzenia wpłat karta 7 akt,

faktura VAT (...) karta 6 akt,

faktura VAT (...) karta 41 akt,

potwierdzenie transakcji karta 42 - 46 akt,

zeznania powoda M. P. karta 108 – 109 akt (00:02:50 nagrania),

częściowo zeznania pozwanej K. C. karta 109 -110 akt (00:28:14 nagrania),

W dniu 03 grudnia 2012 r. M. P. wysłał do pozwanej wiadomość email wzywając do zapłaty kwoty 8.400,30 zł tytułem nieuiszczonej części należności za montaż rolet wynikającej z faktury VAT (...). W odpowiedzi K. C. wskazała, iż zawarta umowa obejmowała okna, bramy garażowe i rolety płatne w 3 ratach po kolejnych etapach dostawy i montażu. Podała, iż związku z brakiem usunięcia usterek wyznacza ostateczny termin do ich usunięcia. Jako ustereki wymieniono

nieprawidłowości związane z montażem okien oraz nieprawidłowy montaż rolet (kabel po niewłaściwej stronie). W dalszej korespondencji, która miała miejsce w styczniu 2013 r. strony umówiły się na spotkanie. M. P. kilkakrotnie przyjeżdżał do pozwanej celem korekty zgłaszanych usterek, w szczególności dokonano korekty kabla do rolet.

W dniu 11 lutego 2013 r. pozwana tytułem zapłaty za montaż rolet uiszcza na rzecz powoda kwotę 3.000,00 zł.

dowód: korespondencja email karta 47- 52 akt,

potwierdzenia wpłat karta 8 akt,

zeznania powoda M. P. karta 108 – 109 akt (00:02:50 nagrania),

częściowo zeznania pozwanej K. C. karta 109 -110 akt (00:28:14 nagrania),

Wobec braku spłaty pozostałej części należności z tytułu montażu rolet zewnętrznych powód bezskutecznie próbował skontaktować się z pozwaną. W lutym 2014 r. udało mu się skontaktować z pozwaną za pomocą portalu społecznościowego. W trakcie rozmowy prowadzonej na tymże portalu K. C. potwierdziła istnienie zobowiązania wskazując, iż nie uchyla się od zapłaty na rzecz powoda, jednakże ze względu jej obecną sytuację nie jest w stanie zapłacić i nie może także podać terminu zapłaty.

dowód: wydruk korespondencji karta 10 akt,

zeznania powoda M. P. karta 108 – 109 akt (00:02:50 nagrania),

częściowo zeznania pozwanej K. C. karta 109 - 110 akt (00:28:14 nagrania),

Pismem z dnia 06 lipca 2015 r. powód wezwał K. C. do zapłaty.

W odpowiedzi na wezwanie pozwana wskazała, iż nie posiada wobec powoda zadłużenia, albowiem przedmiot umowy został wykonany przez pozwanego w sposób nieprawidłowy, a usterki nie zostały usunięte.

dowód: wezwanie do zapłaty karta 11 akt,

odpowiedź na wezwanie do zapłaty karta 12 akt

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie.

Stan faktyczny sprawy Sądu ustalił w oparciu o dowody z dokumentów, których prawdziwości i wiarygodności nie kwestionowała żadna ze stron, a które również w ocenie Sądu nie budziły wątpliwości. Sąd dał również wiarę zeznaniom powoda M. P. które były spójne, rzeczowe oraz korespondowały z dowodami z dokumentów tworząc bazę do poczynienia wiarygodnych ustaleń faktycznych. Natomiast zeznania pozwanej K. C. Sąd uwzględnił częściowo, a mianowicie w zakresie łączącej strony umowy, wysokości wynagrodzenia, braku zapłaty całości należności objętej fakturą VAT (...), potwierdzenia rozmów na portalu społecznościowym, sposobu montażu rolet zewnętrznych. Co się zaś tyczy kwestii ilości umów łączących strony Sąd nie dał wiary tymże zeznaniom jako nielogicznym, sprzecznym z zasadami doświadczenia życiowego, nie znajdującym odzwierciedlenia w pozostałym - uznanym za wiarygodny - materiale dowodowym.

W niniejszej sprawie bezspornym jest, iż strony łączył stosunek zobowiązaniowy na mocy którego M. P. zobowiązany był do montażu 13 sztuk rolet zewnętrznych za wynagrodzeniem w kwocie 12.000,30 zł. Nie ulega również wątpliwości prawidłowość montażu – poza jedną usuniętą usterką – przedmiotowy rolet oraz częściowa zapłata w kwocie 6.600,00 zł przy jednoczesnym braku uiszczenia przez pozwaną pozostałej części w/w należności.

Spór w niniejszej sprawie sprowadził się natomiast do oceny podniesionego zarzutu przedawnienia, jak również kwestii wygaśnięcia zobowiązania ze względu na usterki w montażu okien i bram garażowych.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do zarzutu przedawnienia jako najdalej idącego, to w ocenie Sądu nie zasługuje on na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 646 k.c. roszczenia wynikające z umowy o dzieło przedawniają się z upływem lat dwóch od dnia oddania dzieła, a jeżeli dzieło nie zostało oddane - od dnia, w którym zgodnie z treścią umowy miało być oddane.

Z kolei po myśli art. 123 § 1 pkt 2 k.c. bieg przedawnienia przerywa się przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której roszczenie przysługuje.

Po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo (art. 124 § 1 k.c.).

Jako ratio legis przerwania biegu przedawnienia w wyniku uznania wskazuje się zasadę ochrony zaufania wierzyciela do dłużnika (por. M. Pyziak-Szafnicka, Przerwanie, s. 43). Jeśli z działań dłużnika wynika, że jest on świadom ciężącego na nim obowiązku spełnienia roszczenia, wierzyciel nie powinien obawiać się przedawnienia. Przy czym w doktrynie i orzecznictwie wyróżnia się dwa rodzaje uznania: właściwe i niewłaściwe. Uznanie niewłaściwe jest oświadczeniem wiedzy zobowiązanego, wyrazem jego świadomości istnienia skierowanego przeciwko niemu roszczenia (vide: wyr. SN z 7.3.2003 r., I CKN 11/01, L.). Dla skuteczności uznania niewłaściwego nie jest wymagane istnienie po stronie zobowiązanego zamiaru wywołania skutku prawnego (przerwania biegu przedawnienia). Uznanie niewłaściwego może dokonać osoba mająca pełną zdolność do czynności prawnych lub osoba mająca tę zdolność ograniczoną, a działająca z dostatecznym rozeznanie. Uznanie niewłaściwe może mieć postać wypowiedzi lub innego działania. Dla oceny, czy mamy do czynienia z uznaniem roszczenia, istotne jest to, czy zachowanie zobowiązanego, interpretowane zgodnie z powszechnie obowiązującymi regułami znaczeniowymi, mogło uzasadniać przekonanie osoby uprawnionej, iż zobowiązany jest świadom swojego obowiązku, a w konsekwencji oczekiwanie uprawnionego, że świadczenie zostanie spełnione (por. wyr. SN z 25.3.2010 r., I CSK 457/09, MoP 2011, Nr 3 i z 16.2.2012 r., III CSK 208/11, L.). Na tej podstawie kwalifikuje się jako uznanie niewłaściwe roszczenia takie zachowania zobowiązanego jak: spełnienie części świadczenia (jeżeli z okoliczności nie wynika, że zobowiązany traktował je jako całkowite zaspokojenie roszczenia); zapłata odsetek za okres, w którym roszczenie główne jeszcze nie uległo przedawnieniu; wniosek zobowiązanego o odroczenie terminu płatności, o rozłożenie długu na raty czy o umorzenie go w całości lub części (zob. wyr. SN z 19.9.2002 r., II CKN 1312/00, OSN 2003, Nr 12, poz. 168), stwierdzenie istnienia długu (B. Kordasiewicz, [w:] System PrPryw, t. 2, 2008, s. 660, Nb 155). Uznanie niewłaściwe nie musi precyzować wysokości ani podstawy prawnej roszczenia. Ten właśnie moment, w którym uprawniony powziął wiadomość o zachowaniu zobowiązanego stanowiącym uznanie niewłaściwe, jest momentem przerwania biegu przedawnienia. Ponieważ uznanie jest wyrazem świadomości dłużnika, a nie jego woli, nie może być odwołane ani cofnięte.

Podkreślenia wymaga, iż okoliczność, że dłużnik nie miał woli uznania roszczenia jest obojętna, jak też jest rzeczą obojętną, czy zdawał sobie sprawę z tych skutków. Następują one niezależnie od woli stwierdzającego (uzasadnieniu uchw. SN z 26.4.1995 r., III CZP 39/95, OSN 1995, Nr 9, poz. 120).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy stwierdzić należy, iż wprawdzie termin przedawnienia roszczenia o zapłatę wynagrodzenia za dzieło rozpoczął swój bieg w październiku 2012 r., zaś powództwo w niniejszej sprawie wytoczone zostało dnia 18 sierpnia 2015 r., jednakże nie doszło do przedawnienia objętego pozwem roszczenia, a to w wyniku jego przerwania. Po raz pierwszy przerwanie biegu terminu przedawnienia nastąpiło w dniu 11 lutego 2013 r., wobec częściowej zapłaty przez powódkę kwoty 3.000,00 zł, a następnie w dniu 24 lutego 2014 r. w wyniku oświadczenia K. C. stwierdzającego istnienie zadłużenia i obowiązek zapłaty. Pozwana na rozprawie potwierdziła okoliczność rozmowy z powodem za pośrednictwem portalu społecznościowego, po okazaniu wydruku rozmowy nie kwestionowała, iż przeprowadziła z powodem konwersację o wskazanej treści. W konsekwencji, analizując treść przedmiotowej wypowiedzi, jego interpretację przez samego powoda, który odebrał je właśnie jako zapewnienie dokonania zapłaty, uwzględniając powszechnie obowiązujące reguły znaczeniowe,

przyjąć należy iż dłużnik dokonał niewłaściwego uznania roszczenia. Stwierdzenie „...nie odmawiam Panu zapłaty i zrobię to jak tylko będę w stanie...” bez wątpliwości potwierdza, iż K. C. była świadoma swojego obowiązku wobec powoda, co w konsekwencji uzasadniało oczekiwanie uprawnionego, że świadczenie zostanie faktycznie spełnione. Sąd nie podzielił natomiast zarzutów pozwanej, iż jej odpowiedzi były krótkie, a po rozmowie na portalu dzwonił do powoda z zastrzeżeniem że zapłaci pod warunkiem usunięcia wad. Wykładania językowa oświadczenia nie pozostawia wątpliwości, zwłaszcza iż w tym czasie pomiędzy stronami nie istniały żadne inne nierozliczone zobowiązania. Pozwana potwierdziła istnienie zobowiązania, jego zasadność i swoje bezwarunkowe zobowiązanie do spłaty, co wywołuje skutek w postaci przerwania biegu przedawnienia, bez względu czy K. C. składając przedmiotowe oświadczenie miała wolę uznania roszczenia. Ponadto uznanie jest wyrazem świadomości dłużnika, a nie jego woli, nie może być odwołane ani cofnięte. A zatem nawet ewentualny późniejszy kontakt telefoniczny i zgłoszenie zastrzeżeń co do zapłaty – co jednakże w ocenie Sądu nie zostało w żaden sposób wykazane, czemu zaprzeczył powód i co nie zasługuje na wiarę – pozostawałoby bez wpływu na przerwę biegu terminu przedawnienia.

Reasumując wskazaną część rozważań, zdaniem Sądu skoro przedawnienie w wyniku jego przerwania rozpoczęło swój bieg od nowa od dnia 24 lutego 2014 r., to wytoczenie powództwa dnia 18 sierpnia 2015 r., nastąpiło przed upływem dwuletniego terminu stypizowanego w przepisie art. 646 k.c.

Przechodząc do merytorycznej oceny zgłoszonego roszczenia, w ocenie Sądu żądanie pozwu zasługuje na uwzględnienie w całości. Powód wykazał bowiem, co zresztą nie było kwestionowane, iż zamawiający nie dokonał zapłaty brakującej kwoty 5.400,30 zł tytułem wynagrodzenia za wykonanie dzieła w postaci montażu rolet, a brak było innych podstaw do odmowy zasądzenia tejże kwoty zgodnie z żądaniem pozwu. W szczególności Sąd nie podzielił stanowiska pozwanej o wygaśnięciu roszczenia powoda z uwagi na wady dzieła. Na wstępie wskazać należy, iż w świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego, uznać należy, iż strony w istocie łączyło kilka stosunków zobowiązaniowych, których odrębnym przedmiotem był odpowiednio montaż okien, montaż bram garażowych, oraz montaż rolet zewnętrznych. Jak bowiem wynika z zeznań stron essentialia negotii umowy były ustalane oddzielnie co do każdego zamawianego dzieła, podobnie za wykonanie każdego dzieła wystawiona była odrębna, „samodzielna” faktura (nie zaś faktura częściowa), co zdaniem Sądu wskazuje, iż montaż rolet stanowił samoistny przedmiot umowy o dzieło. Konsekwencją przyjęcia przedmiotowe stanowiska jest na gruncie niniejszego postępowania bezzasadność zarzutów i roszczeń wywodzonych z innych wiążących strony stosunków umownych. Roszczenia wywodzone z tytułu nieprawidłowości wykonania umowy niebędącej przedmiotem niniejszego postępowania, wobec braku powództwa wzajemnego lub zarzutu potrącenia, w niniejszym postępowaniu pozostają zatem bez znaczenia.

Niezależnie od powyższego, nawet akceptacja stanowiska pozwanej odnośnie jednego łączącego strony stosunku zobowiązaniowego obejmującego nie tylko montaż rolet, ale i inne uprzednio wykonane prace w postaci montażu okien i bram, na gruncie zebranego materiału dowodowego nie uzasadniałaby oddalenia powództwa.

W sprawach cywilnych rzeczą Sądu nie jest zarządzanie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też Sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzania z urzędu dowód zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie spoczywa na stronie, która wywodzi z faktów skutki prawne (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 1996 r. I CKU 45/96).

Podkreślenia również wymaga, iż Kodeks cywilny jedynie w kilku przypadkach daje stronie możliwość wstrzymania się ze spełnieniem świadczenia wzajemnego, w szczególności:

- jeżeli świadczenia wzajemne powinny być spełnione jednocześnie, każda ze stron może powstrzymać się ze spełnieniem świadczenia, dopóki druga strona nie zaoferuje świadczenia wzajemnego (art. 488 § 2 k.c.);
- jeżeli jedna ze stron obowiązana jest spełnić świadczenie wzajemne wcześniej, a spełnienie świadczenia przez drugą stronę jest wątpliwe ze względu na jej stan majątkowy, strona zobowiązana do wcześniejszego świadczenia

może powstrzymać się z jego spełnieniem, dopóki druga strona nie zaoferuje świadczenia wzajemnego lub nie da zabezpieczenia (art. 490 § 1 k.c.);

- jeżeli wierzyciel odmawia pokwitowania, dłużnik może powstrzymać się ze spełnieniem świadczenia albo złożyć przedmiot świadczenia do depozytu sądowego (art. 463 K.c.);

- jeżeli wierzyciel odmawia zwrotu dokumentu stwierdzającego zobowiązanie (np. weksla) dłużnik może powstrzymać się ze spełnieniem świadczenia albo złożyć jego przedmiot do depozytu sądowego (art. 465 § 3 k.c.).

Pozwana K. C. podnosząc zarzuty wadliwego wykonania dzieła nie złożyła jednocześnie oświadczenia o odstąpieniu od umowy lub obniżeniu ceny, w niniejszym postępowaniu nie zgłosiła zarzutu potrącenia, nie wystąpiła z powództwem wzajemnym. Co więcej w sprawie nie wykazano ani zaistnienia wad dzieła, ich zakresu, ani też wysokość ewentualnej szkody związanej z wadliwym wykonaniem dzieła, celem porównania tejże wartości z wartością pozostałej do zapłaty kwoty. W tym stanie nie sposób uznać, aby sam zarzut wadliwego wykonania dzieła uprawniał zamawiającego do uchylenia się od zapłaty wynagrodzenia, a w konsekwencji oddalenia powództwa.

Orzeczenie w przedmiocie odsetek uzasadnia przepis art. 481 k.c.

Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów procesu uzasadnia brzmienie art. 98 k.p.c. zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę jest obowiązana zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Na zasądzoną od strony pozwanej kwotę 1.727,01 zł składała się: kwota 63,00 zł tytułem opłaty sądowej faktycznie poniesionej przez powoda, kwota 1.200 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego, zgodnie z § 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenie przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu, kwota 17,00 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, kwota 30,00 zł tytułem opłaty od zażalenia, kwota 300,00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego za postępowanie zażaleniowe, zgodnie z § 12 ust.2 pkt 2 § w zw. z § 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenie przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu, kwota 117,01 zł tytułem kosztów dojazdu pełnomocnika na rozprawę.

Na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w pkt III wyroku Sąd nakazał pobrać od pozwanej tytułem nieuiszczonej części opłaty sądowej od pozwu kwotę 187,00 zł.

Mając na względzie powołane okoliczności, na podstawie wskazanych przepisów, orzeczono jak w sentencji wyroku.